

[Christophersen.]

nødt til inden for rammerne af den at lave en ny særlig social boligsikringsordning.

Så er der endelig pristalsreguleringen. Vi er — her er jeg enig med den foregående ordfører, hr. Bendix — ikke glade for, heller ikke i mit parti, at man stadig pristalsregulerer flere og flere ydelser, også fordi virkningerne jo kan være noget uoverskuelige. Vi ved fra den diskussion, vi havde her i salen i foråret om pristalsreguleringen af børnetilskuddene — en diskussion om et forslag, mit parti og det radikale venstre stillede om at begrænse omfanget af denne regulering — at her fandt der en overdækning sted. Jeg tror, vi bliver nødt til mere grundigt at undersøge, hvordan en pristalsregulering vil virke i den henseende, når det drejer sig om boligsikringen.

De bemærkninger, jeg har kunnet komme med til boligsikringslovforslaget, skal dog ikke skjule, at vi naturligvis mener, at det er en del af boligpolitikken, vi kan være enige med regeringen om, forstået på den måde, at en støtteordning, hvor det er de folk, der bor i lejlighederne, der får støtten, efter vores opfattelse er at foretrække fremfor andre og mere kunstfærdige støtteordninger for selve byggeriet. Derfor skal mine bemærkninger altså forstås på den måde, at vi godt vil være med til positivt at arbejde for en ændring og en forbedring af boligsikringssystemet, men vi vil afvente resultaterne af det ekspertarbejde, der er i gang. Vi mener, at den metode, ministeren her har skitseret, foreløbig er så uklar og så behæftet med økonomiske virkninger, at den må underkastes en meget grundig behandling i udvalget.

Så vil jeg sige lidt om de to andre lovforslag. Mit partis ordfører for disse to lovforslag er hr. Guldborg, og han er desværre forhindret i at være til stede her i dag, men jeg skal gøre nogle bemærkninger om dem på hans vegne.

De to lovforslag er jo et led i socialdemokratiets og SFs aftale, og det fremgår vist ganske klart af bemærkningerne til lovforslagene, ikke mindst lovforslaget om udlejningsbidraget til det offentlige. Jeg har især bemærket en enkelt passus, som jeg godt vil have lov til at citere; den findes i bemærkningerne, jeg tror, det er det tredje afsnit i bemærkningerne. Her skildrer man den si-

tuation, der opstår, når man nu i 1974 starter med et bidrag på 1 pct. og man derefter — lidt mærkeligt, tør man nok sige — skal undersøge, hvad virkningerne vil være af at gennemføre resten af det lovforslag, som man ønsker vedtaget. Der når man så frem til, at når man nu har fået reglerne her i lovforslaget gennemført og ministeren har foretaget en undersøgelse af, hvordan det, man har vedtaget, virker, ja, så skal udvalget, boligudvalget, derefter tage stilling til, hvad der skal ske. Og der står, at når undersøgelsen af virkningerne er foretaget, ja, så tager udvalgets flertal i enighed stilling til, om forhøjelserne af udlejningsbidraget pr. 1. april 1975 og 1976 skal gennemføres.

Se, den bemærkning hæfter jeg mig ved, for her står vi jo med en bemærkning, som går ind i bemærkningerne til et lovforslag. Her står vi med en tekst, som skal lægges til grund for en fortolkning også af loven, og i denne tekst opererer man med, ikke hvad et hvilket som helst udvalgsflertal kan finde frem til, men hvad et ganske specielt udvalgsflertal, nemlig et flertal af S og SF, kan finde frem til. Jeg mener, det er overordentlig betænkeligt, at man i bemærkningerne til et lovforslag siger, at den afgørelse, som man i selve loven tillægger folketingets boligudvalg, kun kan træffes, hvis der i dette boligudvalg findes et flertal af en ganske speciel konstruktion. Derfor vil jeg godt stille et spørgsmål til justitsministeren, der, kan jeg se, ligesom de øvrige ministre, bortset fra boligministeren, ikke har haft mulighed for at være til stede her i dag, men som måske dukker op senere, eller som boligministeren måske vil vikariere for eller formidle spørgsmålet til. Spørgsmålet er: kan man på denne måde i bemærkningerne til et lovforslag foretage en afgrænsning af, hvad det er for et udvalgsflertal, der ifølge lovens tekst skal have tillagt en politisk afgørelse? Og kan man i bemærkningerne til et lovforslag tillægge en del af udvalgets medlemmer et faktisk flertal over for andre flertalskonstellationer? For det er jo det, man gør, når man siger, at udvalgets flertal i enighed skal tage stilling. Det, man her tænker på, er, at S og SF skal være enige. Hvis ikke de er det, så findes der ikke noget flertal, heller ikke hvis socialdemokratiet kunne etablere et flertal med et eller flere af de øvrige partier. Det spørgsmål vil jeg derfor godt have